

Clare Mackintosh

In dit spel wint niemand...

HET

LEUGEN SPEL

EEN RECHERCHEUR MORGAN-THRILLER

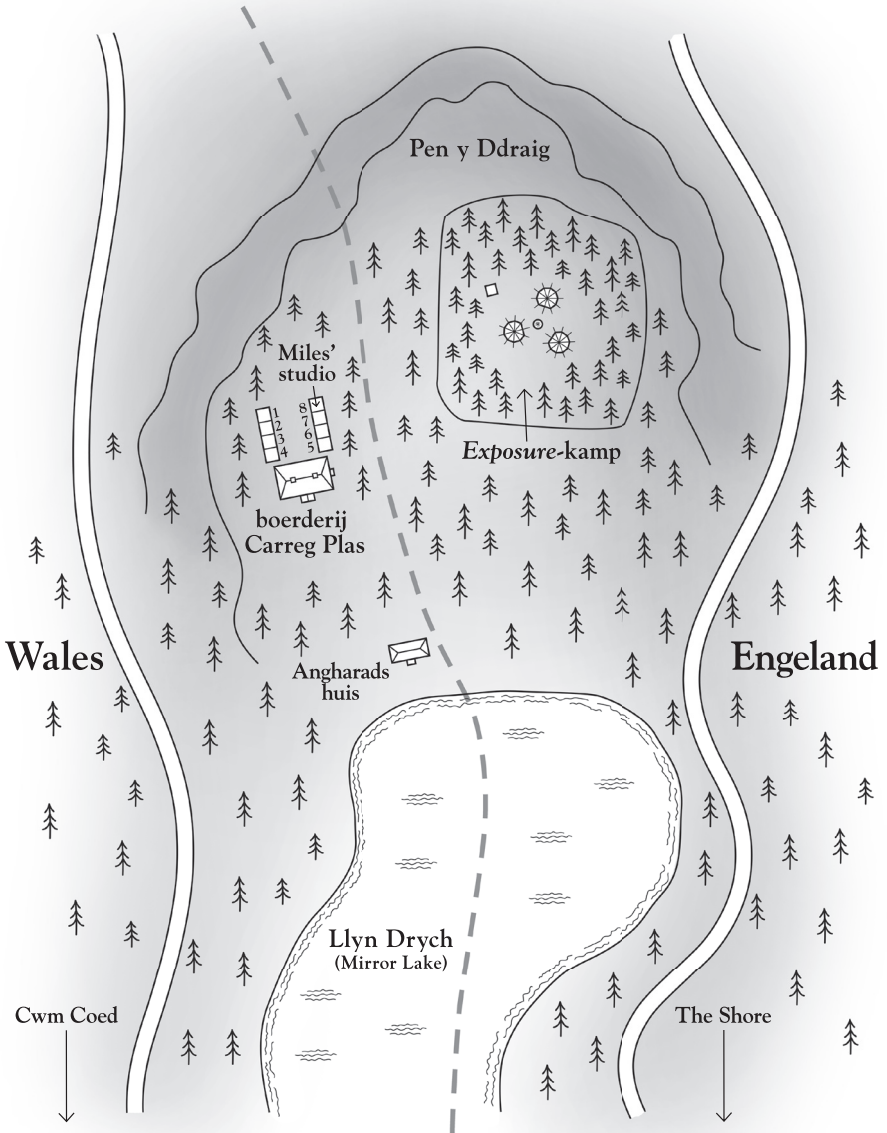
2

Clare
Mackintosh

HET
**LEUGEN
SPEL**

Vertaald door Corry van Bree

De Fontein

Deelnemers die in het *Exposure-kamp* verblijven

Pam Butler	Ceri Jones
Jason Shenton	Henry Moore
Aliyah Brown	Ryan Francis
Lucas Taylor	

VERKLARING

Met het oog op de tragische gebeurtenis van vandaag wordt de aflevering van Exposure vanavond niet uitgezonden. Alle opnames zijn inmiddels gestopt en de overgebleven deelnemers en crew worden ondersteund. De zaak is in handen van de politie. Op dit moment geven we geen verder commentaar.

Young Productions

DEEL 1

1

MAANDAG | RECHERCHEUR FFION MORGAN

De geur is zuur en zoet tegelijk, als fruit dat ligt te rotten. Ffion haalt adem door haar mond, maar de stank is zo erg dat ze die bijna kan proeven.

‘Was jij dat?’ vraagt rechercheur Alun Whitaker zonder van zijn schrijfwerk op te kijken. Hij is te ijdel om een leesbril te dragen en krijgt diepe rimpels naast zijn ooghoeken als hij, zoals nu, met half dichtgeknepen ogen naar het dossier kijkt.

‘Nee, dat was ik verdomme niet.’ Ffion sluit de getuigenverklaring die ze aan het lezen was en opent Rightmove. Ze heeft de kalmerende invloed nodig die alleen vijf minuten onroerendgoedporno haar kan geven.

‘Vrouwen horen geen scheten te laten.’ Alun kijkt naar de rij bureaus aan de andere kant van het kantoor en verheft zijn stem. ‘Ik wed dat Georgina dat niet doet.’

Georgina haalt haar schouders op en wijst naar de koptelefoon met ruisonderdrukking die ze op haar donkere, kortgeknipte haar heeft. *Gewoon een podcast*, zegt ze altijd als iemand ernaar vraagt. Ffion vermoedt al heel lang dat Georgina helemaal nergens naar luistert, maar selecteert wat ze wil horen. Ze zegt tenslotte razendsnel ja als er wordt gevraagd of ze thee wil.

‘Ik zou geen relatie kunnen hebben met een vrouw die scheten laat,’ zegt Alun. Alsof hij daar een keuze in heeft. Aluns laatste uitstapje in de datingwereld had geresulteerd in een overschrijving naar een onvindbare bankrekening en een computervirus waardoor de laatste tien foto’s die Alun met zijn mobiel had gemaakt aan al zijn contacten waren verstuurd. Drie ervan had Ffion voor eeuwig op haar netvlies staan. ‘Mannen laten scheten,’ voegt hij eraan toe. ‘Het is gewoon niet vrouwelijk.’

Ffion overweegt om te proberen een scheet te laten, gewoon om het tegendeel te bewijzen.

Alun draait zijn stoel naar haar toe. Hij heeft lange, dunne ledematen en als hij zijn handen op zijn knieën legt, zoals nu, doet hij Ffion aan een insect denken. ‘Weet je waar de samenvatting van de Proctor-zaak is? Ik kan die niet vinden op de gedeelde harde schijf.’

‘Dat komt omdat ze op mijn laptop staat.’

‘Je persoonlijke laptop?’ Alun trekt een wenkbrauw op en slaat zijn armen over elkaar.

Ffion probeert zich te herinneren of krekels hun poten tegen elkaar wrijven of dat sprinkhanen dat doen.

‘Je moet zoiets meteen op de gedeelde schijf opslaan.’

Ffion weet niet welk geluid Aluns armen zouden maken als hij ze tegen elkaar zou wrijven, maar het zou ongetwijfeld verdomd irritant zijn. Ze kijkt met een gefronst voorhoofd naar haar scherm alsof ze een ingewikkelde formule probeert op te lossen in plaats van haar zoekopdracht op Rightmove met nog eens tien mijl uit te breiden. ‘Ik zet de samenvatting op de harde schijf zodra ik ermee klaar ben.’

‘Stel je voor dat al mijn bestanden op mijn persoonlijke laptop zouden staan. Wat zou je dan doen als ik door een bus werd aangereden?’

‘Een feestje geven?’ Ffion klikt op een driekamerappartement dat acht kilometer bij Cwm Coed vandaan ligt. Haar huurhuisje is perfect – en een ongelooflijke opluchting nadat ze een jaar in het huis van haar moeder en Seren heeft gewoond – maar nu wil haar huisbaas het terug. *Sorry, Ffion, maar ik kan er twee keer zoveel voor krijgen als ik het verhuur als vakantiewoning en het zijn moeilijke tijden...*

Jezus, dacht Ffion toen ze op zoek ging naar een andere woning en ontdekte dat de prijzen het afgelopen jaar zo ongeveer waren verdubbeld. Buiten het dorp wonen zou betekenen dat ze na een avond uitgebreid stappen in de pub niet meer rustig naar huis kon slenteren of bij Ceri kon langsgaan voor een kop koffie. Aan de andere kant zou het fijn zijn om haar huis te verlaten zonder dat alles wat ze deed aan haar moeder werd gerapporteerd. *Ffion ziet er moe uit. Volgens mij heb ik haar vorige week bij de dokter gezien. Ik vroeg me af of ze misschien zwanger is...*

Het appartement waarop ze heeft geklikt ziet er perfect uit. Gloednieuw, betaalbaar... en alleen voor zestigplussers.

‘Verdomme.’ Ffion klikt het appartement met slaapkamerbalkon met uitzicht op de rivier weg. Ze trekt haar neus op als ze de stank, die nu nog heviger is, weer ruikt.

‘En als jij door een bus aangereden wordt, weten we niet wat er in die zaak gebeurt.’ Alun weigert het onderwerp los te laten. ‘We zouden cruciaal bewijsmateriaal kunnen verliezen.’

‘Als je brigadier bent mag je me vertellen wat ik moet doen,’ zegt Ffion. ‘Tot dat moment kun je je beter gedeisd houden. Je bent mijn baas niet.’

‘Inderdaad,’ klinkt een vrolijke stem bij de deur. ‘Dat ben ik namelijk.’

Hoofdinspecteur Malik is resoluut joviaal. Zelfs als hij iemand een uitbrander geeft – iets waarvan Ffion al een paar keer het slachtoffer is geweest – klinkt er een vaderlijke toon in zijn stem, alsof de ontvanger van zijn reprimande is betrappt op het jatten van appels in plaats van met een ME-busje naar IKEA rijden om een bankstel op te halen.

Malik doet een stap naar voren en snuift. ‘Het ruikt hier alsof er iemand overleden is.’

‘Dat is Ffion,’ zegt Alun.

‘Wat een stank. Zet een raam open.’ De hoofdinspecteur draagt zijn favoriete vest. Het dessin bestaat uit een schaakbord waarop een partij wordt gespeeld. Ffion vraagt zich af of er een onderbewuste boodschap zit in de positie waarin de speelstukken staan; schaakmat of een patstelling of wat er ook bij de bovenste knoop gebeurt.

Georgina is al opgestaan om het bevel van de hoofdinspecteur uit te voeren en Ffion knijpt haar ogen tot spleetjes. Dat heeft ze dus wel gehoord. Georgina Kent is iemand die superieuren toegewijd noemen, maar Ffion vindt haar een uitslover. Ze komt als eerste, vertrekt als laatste en gaat met uitnodigingen op het sociale vlak om alsof ze een robot is die geprogrammeerd is om te weigeren. Georgina en Ffion dragen beiden niet veel make-up, maar Ffion denkt dat dit een bewuste keuze van Georgina is en niet – zoals voor Ffion geldt – omdat ze er geen zin in heeft. Georgina heeft een olijfkleurige huid die na vijf minuten in de zon bruin is terwijl Ffions huid de kleur van magere melk heeft.

Malik houdt een print omhoog. ‘Ik heb iemand nodig om wat botten in Cwm Coed te bekijken. Het kan een lastige zijn.’

‘Dat klinkt als iemand die ik ken.’ Alun grijnst naar Ffion.

Ze staat op het punt om iets naar hem toe te gooien als er een hoorbare scheet uit haar hoek van het kantoor komt.

Malik kijkt haar aan. ‘Is dat wat ik denk dat het is?’

Ffion probeert de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven door haar hand op te steken. ‘Dit is wat er gebeurt als u me dwingt om iedere dag naar het bureau te komen.’

‘Wil je daarmee zeggen dat die stank mijn schuld is?’

Ffion vond het heerlijk om rapporten in haar werkhoeek in Cwm Coed of in haar auto aan de rand van het meer te schrijven en zo weinig mogelijk op het bureau aanwezig te zijn. Zeventien maanden geleden had een moordonderzoek in het luxe resort The Shore aan het meer de schijnwerpers op Cwm

Coed en op Ffion gericht. Haar laatste beoordeling – geen teamspeler, worstelt met autoriteit – heeft ervoor gezorgd dat ze zich iedere dag in Bryndare moet melden, een autorit van vijftig minuten, en heeft een frons in haar voorhoofd veroorzaakt die meer dan botox nodig heeft om te verdwijnen.

‘Ffion, het spijt me dat ik de brenger ben van slecht nieuws, maar naar je werk komen is letterlijk waarvoor je betaald wordt.’ Malik loopt naar haar bureau. ‘En het geeft je absoluut geen carte blanche om dit te doen.’ Hij rolt Ffions stoel naar achteren zodat de grote harige berg onder haar bureau zichtbaar wordt.

Het zou te gemakkelijk zijn om Dave een hond te noemen. Hij gaat gebukt onder de neuroses van de Prozac-generatie, schrikt van harde geluiden, blaft tijdens langdurige stiltes en is alleen echt gelukkig als hij tegen Ffions benen aan ligt of – in het ideale geval – boven op haar ligt. Aangezien Dave even groot is als een zittende volwassene is dit vooral een uitdaging bij verkeerslichten, omdat hij de korte pauze opvat als een teken dat de rit voorbij is en hij als een kat van veertig kilo bij Ffion op schoot kan klimmen.

‘Hoe vaak heb ik je dit al verteld?’

Ffion vraagt zich af of Malik het tegen Dave heeft, maar de hoofdinspecteur kijkt naar haar en ze beseft dat hij op antwoord wacht. Dave’s staart bonkt langzaam op het tapijt.

‘Minstens zes keer,’ zegt Alun.

De klootzak. ‘Ik kan hem niet thuislaten. Hij jankt. De burens hebben geklaagd.’

‘Neem dan een hondenoppas. Breng hem naar je moeder. Schrijf hem verdomme in voor het circus. Het kan me niet schelen, Ffion, maar neem hem niet meer mee naar het bureau!’

Dave komt onder het bureau vandaan en Ffion grijpt zijn halsband vast. ‘Wat als hij mijn emotionele hulphond is? Het is bewezen dat het samenzijn met dieren gevoelens van stress ontlast.’

‘Het enige wat hier wordt ontlast zijn de darmen van die hond. Breng hem naar huis. Nu.’

Ffion staat met tegenzin op. ‘Als ik toch naar huis ga kan ik net zo goed naar die botten gaan kijken.’

‘Absoluut niet.’ Malik steekt een vinger op en beweegt hem heen en weer. ‘Ik wil niet dat je thuis rondzwerft zonder dat iemand je in de gaten houdt. Alun of Georgina kan het doen.’ Hij draait zich naar hen om. ‘Op de berg bij Cwm Coed wordt een soort realityshow gefilmd.’

‘*Exposure.*’ Ffion trekt haar jas aan. Het is mei, maar dit is Noord-Wales, wat betekent dat het eigenlijk nog winter is.

‘Daar heb ik nog nooit van gehoord,’ zegt Georgina. ‘Sorry, baas.’

‘Ik wilde dat ik hetzelfde kon zeggen.’ Malik vertrekt zijn gezicht. ‘Het klinkt afschuwelijk. In de trailer wordt gezegd dat het om zeven normale mannen en vrouwen gaat, maar welk normaal mens wil gefilmd worden terwijl hij visserijen en stierenballen eet?’

‘Ik denk dat u in de war bent met *I’m a Celebrity*, baas.’ Alun ziet eruit alsof hij een beetje misselijk is.

‘Hoe dan ook, de producent belde vanochtend over de botten en –’

‘Zijn ze gevonden in het *Exposure*-kamp of op de boerderij waar de crew verblijft?’ vraagt Ffion. ‘De boerderij hoort bij ons district, maar het kamp ligt net over de grens in Cheshire.’

‘Ik weet niet waar –’ Malik stopt. ‘Waarom weet je daar zoveel van?’

‘Ik ken een van de deelnemers. Ceri Jones. Ze is de postbode van Cwm Coed.’ Ffion sluit haar computer af. ‘Tot morgen dan maar.’

‘Morgen? Ffion, het is nog maar drie –’

‘Het heeft toch geen zin om terug te komen en meteen daarna weer naar huis te gaan? Ik werk de laatste paar uur thuis.’ Ffion glimlacht onschuldig. ‘O, en vertrouw niet op de navigatie om de boerderij te vinden. Dan kom je in een weiland terecht. Je moet de smalle weg langs Felingwm Isaf nemen en bij de grote eik rechts afslaan.’

‘Velin-goom Ee-sav,’ herhaalt Malik langzaam. Op papier beschikt de hoofdinspecteur over het minimale niveau Welsh dat van hem werd verlangd om van de politie Surrey naar Noord-Wales over te stappen. In de praktijk moet hij de uitspraak nog onder de knie krijgen. Hij zucht alsof wat hij gaat doen hem moeite kost en houdt Ffion de print voor, maar blijft hem een paar seconden vasthouden als ze hem wil aanpakken. ‘Geen gedonder.’

‘Natuurlijk niet, baas.’

‘En neem iemand mee.’

‘Echt, baas, ik werk beter als ik alleen –’

‘Je werkt met iemand samen of je gaat niet. Zo simpel is het.’

Ffion kijkt eerst naar Alun en vervolgens naar Georgina, die geen van beiden erg enthousiast lijken over het vooruitzicht om met haar samen te werken. ‘Als je het over een harde keus hebt,’ mompelt ze.

Alun grinnikt. ‘Ik kan je een harde...’

‘Georgina,’ zegt Ffion resoluut.

Malik kijkt met een woedende blik naar Alun. ‘De jaren tachtig hebben gebeld. Ze willen hun ongepaste grappen terug.’

‘Sorry, baas, het zal niet meer gebeuren.’ Aluns wangen branden en Ffion onderdrukt een minachtend gesnuif.

‘Ben je klaar?’ Georgina staat met haar jas over één arm klaar, alsof Ffion degene is die haar laat wachten.

‘Ik ben klaar geboren.’ Ffion opent de deur. ‘Kom, Dave.’

2

MAANDAG | FFION

Ffions Triumph Stag staat geparkeerd op het gedeelte dat is gereserveerd voor motoren. Ze neemt een laatste trek van het sjekkie dat ze in zes lange halen heeft opgerookt terwijl ze het binnenplein overstaken en houdt Georgina Dave's riem voor.

Georgina kijkt aarzelend naar de hond. 'Kan hij niet achterin?'

'Dan wordt hij wagenziek. Hij vindt het niet erg om bij jou te zitten.'

'Dat is niet waar ik me zorgen over maak.' Georgina gaat voorzichtig op de passagiersstoel zitten terwijl ze de riem vasthoudt alsof die elk moment kan ontploffen. Dave wringt zich in de ruimte tussen haar benen en het dashboard. Zijn kop bevindt zich bijna op dezelfde hoogte als Georgina's hoofd. Ffion trekt een reserve-elastiek van de voorraad die ze rond de versnellingspook bewaart en doet haar haar in een paardenstaart. Vanochtend heeft ze haar staart na een van Aluns 'hilarische' grappen met zoveel kracht aange trokken dat het elastiek knapte, waardoor haar haar veranderde in een warboel van rood kroeshaar dat alleen uit beleefdheid gekruld kan worden genoemd.

Ze heeft de Triumph gekocht met het geld dat haar vader haar heeft nagelaten en sindsdien heeft ze tien keer zoveel uitgegeven om de bruine roestbak op de weg te houden.

'Mag deze auto de weg wel op?' Georgina kijkt naar het in Ffions ogen ingenieuze stuk karton dat in het passagiersportier is geklemd om te voorkomen dat het raam openvalt.

'Toevallig heeft hij vorige maand een servicebeurt gehad,' zegt Ffion zonder te vermelden dat Trefor Garej haar heeft verteld dat haar auto levensgevaarlijk is en dat hij hem alleen aan haar teruggaf omdat zijn neef was getrouwd met de zus van de neef van Ffions vader en ze hem ervan langs zou geven als hij dat niet deed.

De weg van Bryndare naar de andere kant van de berg Pen y Ddraig is smal en bochtig met een steile afdaling aan de passagierskant. Georgina vertrekt

geen spier. Ze heeft het er te druk mee om Dave – die kwijlt vanwege zijn wagenziekte – voor haar benen op de vloer te houden. Ondanks haar inspanningen zit de hond tegen de tijd dat ze naar Cwm Coed afdalen op Georgina's schoot, met zijn kop op Ffions schouder. Om de paar minuten jankt hij zo hard dat het boven het kabaal van de oude automotor uitkomt en hij heeft zijn poot op Ffions schoot gezet alsof hij denkt dat ze misschien vergeten is dat hij er is. Geen schijn van kans.

Ffion heeft Dave in een zeldzaam moment van zwakte in huis genomen nadat ze aanwezig was geweest bij de aangestoken brand in een dierenasiel waar Dave al enkele jaren van zijn levenslange gevangenisstraf achter de rug had. *Volgende week laten we hem inslapen*, vertelde een vrijwilliger van het asiel aan Ffion. *Het is zo zielig, hij heeft zoveel liefde te geven.*

Ze weten precies hoe ze het moeten aanpakken, had Huw later gezegd. *Ze doen alsof alle honden in de dodencel zitten. Ik wed om twintig pond dat je hem uiteindelijk terugbrengt.*

Het gaat niet om de twintig pond, maar om het principe, denkt Ffion grimmig terwijl ze Dave's kwijl van haar schouder veegt. Hoeveel spijt ze ook heeft van haar impulsieve besluit om Dave in huis te nemen, een weddenschap van haar ex-man verliezen is uitgesloten. Trouwens, ze is ervan overtuigd dat Dave, op de slechte adem en de winderigheid na, een aantal goede eigenschappen heeft. Die heeft ze alleen nog niet ontdekt.

De hemel is strakblauw, maar tussen de bergen zweven flarden mist. Ze vervagen de berm van de weg, maar Ffion kent de bochten net zo goed als ze haar eigen lichaam kent. Ver onder hen kronkelt de Llyn Drych door de vallei. Het meer is op sommige plaatsen zo smal als een rivier en Ffion zwom tijdens de zomers in haar jeugd van de ene naar de andere kant. Ze pauzeerde in het midden en watertrapte op de onzichtbare grens tussen Engeland en Wales met het gevoel – op dat moment – dat ze aan beide kanten niet thuishoorde. Het gehucht Felingwm Isaf, wat in het Engels ruwweg met Lower Mill Valley kan worden vertaald, ligt aan de noordpunt van Llyn Drych, of Mirror Lake zoals de nieuwkomers het noemen. Ffion mindert vaart, op zoek naar de afslag die naar Carreg Plas leidt, de boerderij die door de crew van *Exposure* wordt gebruikt. De eenbaansweg loopt steil omhoog en Ffion hoopt dat ze geen tegenliggers krijgen; Trefor Garej had een paar scherpe opmerkingen over de remmen gemaakt.

'Wat is *Exposure* voor show?' vraagt Georgina.

Ffion ontwijkt een schaap dat op het warme asfalt ligt. ‘Kijk je geen televisie? Er wordt om de vijf minuten reclame voor gemaakt.’

‘Ik kijk alleen naar streamingdiensten. Er is nooit iets fatsoenlijks op de televisiezenders.’

Ffion denkt daar anders over. Terrestrische televisie (of normale televisie, zoals Ffion het noemt) is comforttelevisie. Het doet Ffion denken aan een kop thee voor haar moeder zetten als *EastEnders* begint, aan onderhandelingen met tieners over het kijken naar *Hollyoaks* in plaats van de zender S4C. Het doet haar denken aan het markeren van films in de *Radio Times*-gids, de Kerstmis voordat haar vader overleed; aan haar moeder, die Ffion vroeg om met Seren te spelen tot *Teletubbies* begon. Bovendien zendt de normale televisie *Homes Under the Hammer* uit, Ffions guilty pleasure.

Ffion kijkt naar Georgina, die haar gezicht zo ver mogelijk van Dave’s harige snuit probeert weg te draaien, alsof ze een uil is. ‘De baas vertelde al dat het een realityprogramma is. Zeven deelnemers verblijven twee weken op de berg Pen y Ddraig. Daar worstelen ze met de gebruikelijke uitdagingen en het publiek mag stemmen... je kent het wel.’

‘Niet echt.’

Ffion kijkt naar haar. ‘Heb je nooit naar *Big Brother* gekeken?’

‘Nee.’

‘*Love Island*?’

‘Nee.’

‘*Married at First Sight*?’

‘Vertel me dat het niet zo afschuwelijk is als het klinkt.’

‘Het is nog erger.’ Ffion slaat af en rijdt via een openstaande poort een grindweg op. ‘Dat maakt het juist zo fantastisch.’

Ze parkeert de Triumph voor Carreg Plas, een solide stenen boerderij waaraan iemand een kleine houten veranda heeft toegevoegd. Twee laurierbomen in vierkante potten staan aan weerszijden van de voordeur.

Terwijl ze wachten tot de voordeur opengaat kijkt Georgina naar Dave. ‘Waarom laat je hem niet gewoon in de auto?’

‘Omdat hij hem dan opeet.’ Ffion slaat weer met de klopper op de deur, geeft het vervolgens op en loopt naar de achterkant. Het tuinhok staat open en ze komen op een geplaveide binnenplaats. Het uitzicht op Llyn Drych aan de voorkant van de boerderij is prachtig, maar aan de achterkant is het adembenemend. Op de bergheiling achter de boerderij groeit een dicht bos en daarboven bevindt zich het berglandschap van de Pen y Ddraig, waarvan de top in de mist is gehuld.

Aan weerskanten van de binnenplaats staan twee rijen bijgebouwen van rode baksteen met leien daken. Op de staldeuren zijn de nummers één tot en met acht geschilderd.

‘Paarden?’ zegt Georgina.

‘Ik heb gezegd dat ik het niet doe!’ klinkt een vrouwenstem in stal acht.

‘Verdomd chagrijnige paarden.’ Ffion loopt naar de open deur op het moment dat een volledig opgemaakte vrouw met donker haar naar buiten stormt en in de richting van de boerderij verdwijnt.

‘Sorry daarvoor. Het talent kan nogal temperamentvol zijn.’ Een man loopt met een uitgestoken hand op hen af. ‘Ik ben Miles Young van Young Productions. Mijn naam is jong, maar mijn lichaam is dat tegenwoordig helaas minder.’ Hij trekt een spottend gezicht, lacht vervolgens en strijkt met een hand door zijn dikke witblonde haar. Hij is achter in de veertig en heeft lichtblauwe ogen met wimpers die zo fijn zijn dat ze bijna onzichtbaar zijn. Door zijn hoge jukbeenderen lijken zijn ogen samengeknepen, wat hem ondanks de brede glimlach een nogal gespannen gezichtsuitdrukking geeft.

‘Het talent?’ Georgina schudt zijn hand. ‘Ik ben rechercheur Georgina Kent van de afdeling Zware Criminaliteit in Bryndare.’

‘Mijn presentatrice Roxy Wilde. Ze heeft een ongelofelijk charisma. De camera houdt van haar.’ Miles geeft Ffion een hand. ‘En jij bent...?’

‘Rechercheur Ffion Morgan. Ik begrijp dat jullie botten gevonden hebben?’

Dave gaat rechtop zitten en zwiept met zijn staart over de straatstenen als Ffion zijn favoriete woord zegt.

‘Ik heb uren geleden gebeld. Waarom zijn –’ Miles zwijgt en trekt een schuldbevestigend gezicht. ‘Sorry, ik wil niet klinken alsof... Jullie hebt vast veel belangrijkere dingen te doen. We hebben alleen een bijzonder strak schema. De meeste realitytelevisieseries laten beelden zien die de vorige dag opgenomen zijn, of zelfs nog eerder, maar wij slaan een nieuwe weg in. Wat de kijkers vanavond te zien krijgen is vandaag opgenomen. Gelukkig hebben we al veel materiaal. De deelnemers hebben vannacht op de boerderij geslapen, dus deze vertraging is niet zo rampzalig als –’

Ffion onderbreekt hem. ‘Mogen we de botten zien, Miles?’

Miles kijkt naar zijn bureau, met twee computers en een wirwar aan snoeren, en rukt zich los. ‘Natuurlijk.’ Hij pakt zijn jas. Behalve het bureau staan er een tweepersoonsbed en een smalle kledingkast in de stalkamer. Ffion ziet een dienblad en een deur waarvan ze aanneemt dat die naar een badkamer leidt.

Een groot raam aan de achterkant van de kamer biedt uitzicht op de bossen die op de uitlopers van de berg groeien.

‘Het is een schitterende plek, vinden jullie niet?’ Miles doet de deur achter hen op slot. ‘Onze locatiescout heeft goed werk geleverd. Het kamp ligt op loopafstand, zo’n twintig minuten bergopwaarts.’

‘Wie verblijven er op de boerderij?’ vraagt Georgina.

‘Ik zit samen met Owen, onze cameraman, en Roxy, die jullie daarnet hebben ontmoet, in het hoofdgebouw. Kamer acht is mijn regiekamer en de resterende kamers zijn voor de deelnemers die afgevallen zijn.’ Miles neemt ze mee door een hek aan de achterkant van de binnenplaats die naar de berg leidt.

‘Komen ze hier terug?’ vraagt Ffion.

‘Dat is een voorwaarde in hun contract. Ze moeten twee nachten op de boerderij blijven om geïnterviewd te worden. Als dat achter de rug is krijgen ze hun deelnamevergoeding.’

‘Hoeveel is die?’ Een gaspeldoorn schuurt langs Ffions been.

‘Tienduizend pond.’

Georgina fluit. ‘Dat is een mooi bedrag.’

‘Maar niet zo mooi als de honderdduizend pond die de winnaar – of winnaars – krijgen.’

‘Jez-’ Ffion slikt het scheldwoord net op tijd in. Malik heeft tegen haar gezegd dat ze haar taal moet kuisen, wat hij daarmee ook bedoelt. Er is blijkbaar over geklaagd.

‘Ik had verwacht dat er meer zou zijn,’ zegt Georgina. ‘Grote lichtinstallaties, cateringwagens, een enorme crew.’

‘Ik houd de lijnen graag kort als we filmen,’ zegt Miles. ‘Het was een gekkenhuis toen we het kamp opbouwden, maar nu we aan het filmen zijn heb ik de crew tot het absolute minimum teruggebracht. We hebben een loopjongen die iedere dag komt en een bewaker. Voor alles wat ik verder nodig heb bel ik het productiekantoor.’

‘Wat doen de deelnemers nu?’ Ondanks de indruk die ze hoofdinspecteur Malik heeft gegeven, weet Ffion heel weinig over *Exposure*, maar het lijkt haar dat een programma over een paar wannabe-overlevers op een berg in Noord-Wales die pisnijdig op elkaar worden het bekijken waard moet zijn.

‘Niet veel, dankzij de botten,’ zegt Miles droog. ‘Een van de deelnemers stelde voor om de vuurplaats uit te graven en zodra ik zag wat ze gevonden hadden – ik keek natuurlijk mee vanuit de regiekamer – heb ik onze loopjongen naar boven gestuurd om ze tegen te houden.’

Ze lopen nog een paar minuten verder en dan ziet Ffion een hoge prikkeldraadversperring voor hen. 'Is dat het?'

'Ja, de omheining is van een naburige boerderij. Ik geloof dat ze bedoeld is voor fazanten, dus het is niet zo'n grondige versperring, maar ze markeert goed tot waar de deelnemers mogen komen.' Hij verheft zijn stem. 'Is alles in orde, Dario?'

'Absoluut, baas.' Dario heeft het soort vierkante postuur waardoor je je wel twee keer bedenkt voordat je ruzie met hem zoekt en een hoofd als een gepolijst ei. Hij draagt een fluorescerende veiligheidsjas die bijna tot zijn knieën komt en op zijn linkerborst staat SECURITY in glanzende blauwe letters. Hij kijkt geïnteresseerd naar Dave. 'Is dat zo'n lijkhond?'

Georgina maakt een geluid dat Ffion zou hebben beschouwd als een lach als ze niet wist dat Georgina Kent nooit ofte nimmer lacht.

'Niet helemaal,' zegt Ffion.

'Zee is weer hier geweest,' zegt Dario tegen Miles.

'Je zou denken dat ze de boodschap inmiddels wel begrepen zou hebben.' Miles kijkt naar Georgina en Ffion. 'Zee Hart is een meisje – eerder een vrouw denk ik – die een vreselijk YouTubekanaal genaamd *Hart Breaks* heeft. Ze heeft zich aangemeld voor de show en toen ze werd afgewezen had ze het lief om zichzelf naar voren te schuiven als presentatrice voor een televisiesegment dat ze *Extra Exposure* wilde noemen. Ze wilde de deelnemers interviewen als ze weggestemd werden en dat soort dingen.'

'Ze heeft een tent neergezet,' zegt Dario.

'Een tent?' Miles' stem, die toch al schel is, gaat nog een octaaf omhoog. 'Dat is toch niet toegestaan?'

'Waar?' vraagt Ffion.

'Aan de andere kant van het kamp, ongeveer twintig meter bij de omheining vandaan.' Dario wijst.

Ffion haalt haar schouders op. 'Niets houdt mensen tegen om wild te kamperen op de berg.'

'Houd haar in de gaten,' zegt Miles. 'Laat het me weten als ze in beweging komt.'

'Dat zal ik doen, baas.'

'En niemand komt zonder mijn toestemming achter deze omheining, oké?'

'Begrepen.'

'De show wordt om zeven uur uitgezonden...' Miles legt zijn handen tegen elkaar alsof hij gaat bidden. '... en dan... Tja, jullie moeten niet verbaasd zijn

als de roddelbladen hiernaartoe komen.’ Hij grinnikt veelbetekenend en Ffion blaast haar wangen op.

Hoe zou het zijn om zo extreem veel zelfvertrouwen te hebben? Oké, *Exposure* klinkt als een goed programma, maar uiteindelijk is het gewoon de zoveelste realityshow. De roddelpers komt alleen naar Snowdonia als de cast uit bekende sterren bestaat. Tenzij de botten natuurlijk interessant blijken te zijn...

Ze volgen Miles door een metalen hek dat Dario met een klik achter hen op slot doet. Ffion krijgt het meteen onaangenaam warm, ondanks de wind die op de berg allesbehalve zomers aanvoelt. Ze zou niet kunnen meedoen aan *Exposure*. In geen honderdduizend jaar. Afgezien van het feit dat ze twee weken met zes vreemden zou moeten samenleven, zou ze het niet kunnen verdragen om opgesloten te zitten in iets wat in principe een kooi is. Als wilde katten in een safaripark, denkt ze, en ze stelt zich voor hoe ze op zoek naar een ontsnappingsmogelijkheid langs de omheining zou sluipen.

‘Hoe groot is het terrein?’ vraagt Georgina terwijl ze zich een weg tussen de smalle dicht op elkaar groeiende bomen banen.

Ffion kijkt naar haar. Ze vraagt zich af of Georgina zich net zo claustrofobisch voelt als zij, maar haar gezicht is zoals gewoonlijk een ongeëmotioneerd masker.

‘Best groot.’ Dario gebaart naar de bomen. ‘Hier was allemaal bos, maar Miles heeft een stuk laten rooien voor het kamp.’

Een paar minuten later staan ze op een open plek. De bomen onttrekken de omheining aan het zicht waardoor het lijkt alsof ze volledig geïsoleerd zijn. We zouden midden in een dicht bos kunnen staan, denkt Ffion. We zouden in een ander land kunnen zijn, in een andere tijd.

Achtereaan op de open plek staan drie grote crèmekleurige tenten. Niet ver daarvandaan staat een houtgestookte hottub met houtblokken die netjes tegen de wand zijn gestapeld. Gezien de schep die tegen de deur staat neemt Ffion aan dat het composttoilet zich aan de andere kant van de hottub bevindt.

In het midden van het kamp prijkt een primitieve keuken die in dezelfde rustieke stijl als het toilet is opgebouwd. Daarnaast staat een enorme tafel, die schijnbaar uit één stuk hout is gezaagd, met daaromheen zeven stoelen. Boven de tafel schommelen ijzeren lantaarns aan een dik touw dat tussen twee palen hangt. Afgezien van het geritsel van bladeren in de wind is het griezelig stil.

Ffion wijst naar een klein gebouwtje zonder ramen, dat is afgewerkt met horizontale planken en de breedte van een telefooncel heeft, maar slechts half

zo hoog is. In de grond zijn treden uitgehakt om bij de deur te komen. ‘Wat is dat? Nog een toilet?’

‘De ... eh ... dagboekkamer,’ zegt Miles met blozende wangen.

Ffion wil meer vragen, maar Miles vraagt hun aandacht voor de rest van het kamp. ‘De mannen hebben de linkertent, de vrouwen de rechtertent. De derde tent is de recreatietent. In de tenten en in de gemeenschappelijke ruimte hangen camera’s, maar dat geldt niet voor het bos. Alles wat daar wordt gefilmd gebeurt in het bijzijn van Owen en Roxy.’ Hij wijst naar de vuurplaats. ‘Hier zijn de botten gevonden.’

Ze lopen naar de keuken, waar een schep naast een berg aarde ligt. Een paar meter verderop staat een hoge boomstronk met een hangslot dat aan de bovenkant is bevestigd.

Ffion wil net vragen waar het slot voor is als Dave zo hard aan zijn riem trekt dat ze bijna valt. ‘Hé!’ Ze rukt aan de riem, waarna ze zich herinnert wat er in het boek *De perfecte puppy* staat. ‘Ik bedoel áf.’ Ze wil niet dat Dave er zo meteen met het middenvoetsbeentje van een moordslachtoffer vandoor gaat. Ze staat op het punt er een grapje over te maken, maar bedenkt dat Georgina dat beslist niet zou waarderen.

Ze kijken in het ondiepe graf waarin een stapel botten ligt die half bedekt zijn met aarde.

‘Je hebt er goed aan gedaan om te stoppen met filmen,’ zegt Georgina.

‘Het is alleen zo dat als we niet snel verder kunnen –’

‘We moeten hier een antropoloog van de universiteit van Bangor bij halen die ons kan vertellen of de botten van een dier of een mens zijn. Als ze van een mens zijn, wordt onderzocht hoe oud ze zijn en of ze van archeologisch belang zijn.’ Georgina pakt haar telefoon. ‘We moeten het politiebureau in Cheshire informeren omdat dit hun kant van de districtsgrens is.’

‘Je hebt hier geen ontvangst,’ zegt Miles. ‘Daarom gebruiken we portofoons.’

Ffion voelt dat er naar hen wordt gekeken. Ze draait zich om en ziet een vrouw met een bruine huidskleur die hen vanaf de ingang van de vrouwen-tent in de gaten houdt. Ze is jong en slank, en draagt kleding waarvan Ffion aanneemt dat het een kampuniform is: een kaki combatbroek en een oranje fleecetruï. Haar donkere haar zit in twee dikke vlechten die over haar schouders vallen.

‘Wat doe je daar?’ Miles ziet Ffions blik en loopt met grote passen naar de tent. ‘Ik heb tegen jullie gezegd dat jullie niet buiten mogen komen!’ Hij duwt

de vrouw min of meer naar binnen en Ffion ziet nog net de naam ALIYAH op het achterpand van de fleecetrui staan voordat Miles de deur van de tentdoek voor de ingang hangt.

‘Dit is hartstikke gestoord,’ mompelt Ffion terwijl ze op haar hurken gaat zitten om de botten te bestuderen.

‘Sorry daarvoor.’ Miles is weer een en al vriendelijkheid. ‘*Exposure* wordt gesponsord door een groot gokbedrijf. Het is cruciaal dat de deelnemers niet beïnvloed worden door de buitenwereld, wat betekent dat ze uit de buurt van bezoekers moeten blijven, zelfs van rechtschapen burgers zoals jullie.’ Hij lacht, kijkt dan naar de botten en zucht. ‘Hebben jullie enig idee hoe lang dit gaat duren? We verwachten recordkijkcijfers. Het is een ongelofelijke hype. We hebben duizenden aanmeldingen voor *Exposure* gehad. Sommige kandidaten die afgewezen waren, hebben mijn contactgegevens zelfs opgespoord en hebben me gesmeekt om mijn mening te herzien. Een enkeling heeft me zelfs bedreigd. Deze show is heel belangrijk.’

Miles’ toespraak heeft weinig effect op Georgina. ‘De botten kunnen van een moordslachtoffer zijn, Miles. Dat is ook heel belangrijk, vind je niet?’

‘De uitzending begint over drie uur en we moeten de briefing van de deelnemers nog opnemen, om nog maar te zwijgen over de voorbereiding van het livegedeelte.’

‘De botten zijn niet van een mens.’ Ffion kijkt op van de vuurplaats. ‘Jullie kunnen doorgaan met de voorbereidingen.’

Miles ademt opgelucht uit. ‘Dat is uitstekend nieuws. Dank je wel.’

‘Wacht even, we kunnen niet zomaar...’ Georgina kijkt naar Ffion. ‘In de standaardprocedure staat duidelijk –’

‘Het zijn de botten van een dier.’ Ffion komt overeind en vertrekt haar gezicht als haar knie kraakt. Is het normaal dat je lichaam begint te kraken als je begin dertig bent? De laatste tijd betrapt Ffion zich erop dat ze zachtjes kreunt als ze gaat zitten. Het lijkt maar een kleine stap naar iedere ochtend pruimen eten en met de ondertiteling ingeschakeld naar dramaserieën op ITV kijken omdat de acteurs tegenwoordig allemaal mompelen.

‘Ik wist niet dat je antropologie gestudeerd hebt.’ Georgina’s stem is doordrongen van sarcasme.

‘Dat heb ik ook niet.’ Ffion steekt haar hand in het graf en haalt er een klein metalen identificatieplaatje uit dat vastzit aan het restant van wat ooit een halsband lijkt te zijn geweest. ‘Maar ik ben nog nooit een menselijk lijk met het nummer van een dierenartsenpraktijk tegengekomen.’

Als Ffion na haar werk thuis is, opent ze haar koelkast. Ze heeft er ongeveer drieënhalve minuut eerder voor het laatst in gekeken en er zit nog steeds niets in. Ffion pakt de riem van Dave. ‘Ga mee, maat, we eten vanavond *chez Morgan*.’

Het is even voor zeven uur als ze de achterdeur van haar ouderlijk huis opent. De keuken is de natuurlijke habitat van Elen Morgan en Ffion is verbaasd dat hij verlaten is. De was hangt aan het droogrek boven het fornuis en het notitieboekje van haar moeder ligt opengeslagen op tafel, met keurige vinkjes naast de items op haar to-dolijst. HANDDOEKEN VERVANGEN IN DE VAKANTIEWONING. THEEZAKJES KOPEN. BIBLIOTHEEKBOEKEN TERUGBRENGEN.

‘Mam?’ Ffion opent de koelkast en haar maag rammelt vol verwachting als ze de koude vleespastei ziet staan. Ze zoekt in de groentelade naar tomaten en sla.

‘Ik ben hier,’ hoort ze vanuit de zitkamer. ‘Zet het geluid harder, Seren, ik hoor er niets van.’

‘Het zijn reclames, mam. Ik dacht trouwens dat je er niet naar wilde kijken.’

‘Waar willen jullie naar kijken?’ Ffion loopt met het bord met het resultaat van haar strooptocht naar de zitkamer. ‘Alles goed, Caleb?’

Serens vriendje ligt languit op de vloer. Hij is de laatste tijd gespierder geworden en zijn kaaklijn is de zachtheid van de adolescentie kwijtgeraakt. Alleen de slaphangende pony kenmerkt hem nog als een tiener. Hij gaat rechtop zitten. ‘Ja, prima. En met jou?’ voegt hij er na een tijdje aan toe. Seren zegt dat Ffion Caleb een ongemakkelijk gevoel geeft, alsof hij moet oppassen.

‘Met mij gaat het uitstekend als ik dit opheb,’ zegt Ffion. ‘Schuif eens op.’ Ze duwt Serens voeten van de bank zodat ze kan zitten.

‘Heb ik tegenwoordig een restaurant?’ vraagt haar moeder. Ze draagt een rood schort met daarop het woord YES in dikke witte letters. Het is het logo van Yes Cymru, de beweging die zich inzet voor de onafhankelijkheid van Wales.

‘Drie sterren. Het menu is beperkt. Er moet aandacht aan de klantenservice besteed worden.’ Ffion neemt een hap vleespastei en knikt naar de televisie. ‘Goed. Waar kijken we naar?’

Eerste druk augustus 2023
Dit is het tweede deel in de Rechercheur Morgan-serie

Oorspronkelijke titel *A Game of Lies*
Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group
Copyright © Clare Mackintosh Ltd, 2023
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Corry van Bree
Omslagontwerp Jan de Weijer Design, Baarn
Omslagbeeld Alamy / Getty & Shutterstock
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 261 6259 6
ISBN e-book 978 90 261 6260 2
ISBN luisterboek 978 90 261 6261 9
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.